

sel z Dunaja in kaj se je zgodilo v Gradcu, ko je bil Rozina — doma! Le povejte jima brez straha vse, kaj Vi mislite, ker shod je javen, in na njem sme ravno tako govoriti kmet, kakor hofrat ali pa dohtar!

Razne stvari.

Od nekod. „Izvolite g. urednik, ako Vam prostor dopušča, sledeče vrste v Vaš cenjeni list sprejeti! Od kar „Domovina“ in „Štajerc“ izhajata, prebiram oba prav temeljito kakor tudi mnogo drugih časnikov. A v novejšem času ne morem več postopanja „Domovine“ razumeti. Ako „Slov.-Gospodarja“ in „Südsteirische Post“ od tistih časov pregledujem, ko je bila huda vojska med nasprotnima kandidatoma gg. Hribarjem in Žičkarjem za državni zbor, me rudečica oblije in gnusi se mi nad izrazi, koje sta „Slov. Gospodar“ in „Südst. Post“ takrat na Hribarja izlivala. A obema nasproti in mnogim duhovnikom na prižnici se je „Domovina“ premagovala in prav dostojno obnašala. No, vsaj je pozneje urednika prvih dveh primerna kaznen dohitela. Na dan glavne volitve so zvižčala, laž, obrekovanje k zmagi Žičkarjevi pripomogle. A sedaj pa je g. Hribar že vse pozabil v tem kratkem času in zopet trobi z velikim mehom v duhovski rog. Ej! ej! to je značaj! Ako je g. Hribar odjenljiv in neče sovražstva že zaradi trgovine, naj pa vendar napredne, pravične in duhovski vsemogočnosti nasprotne časopise v miru pusti. A vzdignila je „Domovina“ svojo glavo že celó nad „Slov. Narodom“, ter mu predbaciva in ukazuje. Tetešentete, ni se Vam je bati! Morebiti še bo začela tiste napadati, ki so v svojem času g. Hribarja volili ter se za njega potegovali, kakor je sedaj „Štajerca“ brez vsega povoda in dokaza takorekoč za povzročitelja umora A. Mikliča, razglasila. Taka neprevidnost škoduje le „Domovini“ sami na njenem ugledu in gmotnem stanju, o čem se lahko sama prepriča!

Proti jutru se mu sanja, da je umrl in da se je njegova duša napotila proti nebu. Pri odprtih nebeških vratih je zapazil, kako nese med prekrasnim petjem truma angeljev Ljudomila pred božji prestol, in zdelo se mu je, da je slišal Stvarnikov glas, ki je hvalil ministra zavoljo njegovih dobrih del. Ko pa misli on v raj vstopiti, našene ga angelj z gorečim mečem od vrat, rekoč: „Za take sumoveže, katerim je zlati grad ljubši nego ubogi ljudje, ni tukaj prostora. Poberi se od tod!“

Groza spreleti kralja in prebudi se. Glava mu je težka in boleča. Dozdeva se mu, da sliši od daleč neko kričanje in jokanje. Zdaj se spomni na prejšnji večer in svoje povelje. Skoči k oknu in zapazi, da žene večji oddelek vojakov njegovega zvestega služabnika na travnik zunaj mesta in da gre za njimi neštevilno jokajočega ljudstva.

Pri tem pogledu se ga loti silen kes (grevenega). Bilo mu je pri srcu, kakor da bi mu bili napolnili

Pesji bič kje si? Ni vredno, da bi se ozirali nazaj. „Našega Doma, toraj pa naj piše, kar hoče. Ako se zvečer pokaže luna nad oblaki in začne po ves razsvetljevati vsaki kot, začnejo lajati nad njo pesi. Ubogi „Štajerc!“ Koliko lajanja pač moraš prestati!

Sadjerejci pozor! Sadje je že sedaj jako draga. Plačuje se od 6 do 10 krajcarjev na kilo. Toraj „štartinjak“ 20 do 30 goldinarjev. Bodite pametni in ne prodajate sadja prerano, dokler ni popolnoma zrelo. Sploh pa, ako že ima kateri zrelo sadje, naj potrga, kar je lepšega, nikdar pa ne trosite sadja. Za trgano sadje boste dobili polovico več, kakor za trošeno. Tudi za slabšo sadje, katero je za jabolčnik je že cena poskočila, ker po drugih krajih posebnost na Nemškem ni sadja. Kakor smo Vam obljubili, da Vam naznanimo dobre kupce ali pa posredovalce imate jih tukaj le: Najprvič se priporoča gospod Franc Blažič v Ptuj (Breg), ker je on prevzel za stopstvo velike bogate hiše v Berlinu, toraj v glavnem mestu nemškega cesarstva, to je v deželi, kateri se bode plačevalo sadje najdražje. Gospod Blažič je najel v Ptuj že sedaj veliki magacin za sadje. Magacin je pri gospej Leskoscheg, blizu g. Hutterja, in sicer od 6. septembra naprej. Lahko se obrne do njega in do sledečih vsaki tudi pisмено. (Marka za odgovor se mora povsod priložiti!) Nadalje se priporoča tudi gosp. Anton Schaffler, Obsthandlung Hartberg. Več naslovov (adresov) se pozve lahko pri podjetju v Gracu na katero se naj piše naslov: Obsterwerwertungsstelle des Obstbauvereines von Steiermark in Graz, Heinrichstrasse Nr. 17.

Hofrat Ploj Naš kmečki slovenski državni poslanec ne zna — slovenski. Dne 3. t. m. je bil shod v Šmarju pri Jelšah. Med drugimi je govoril tudi hofrat Ploj, govoril je o političnem položaju. O tem govoru piše „Slovenski Narod“, napredni krajski list v uvodnem članku tako le: „Močan kontrast prejšnjemu ljudskemu govorniku je bilo poročilo gospoda državnega poslanca doktorja Ploja o političnem položaju. Mrevaril je politiko mrevaril pa je tudi našo lep-

prsi z žarečim ogljem. Nobeden trenutek ni smel vzamuditi in kar v ponočni obleki je zbežal za žalostno procesijo.

Že kleči Ljudomil, rabelj pa pripravlja klado na katero naj bi položil blagi mož svojo glavo. Tu prileti kralj, vrže se nad njega, objame ga burno in prosi s solznimi očmi za odpusčanje. Vsi, ki so gledali ta prizor, razjokali so se od ginjenosti.

Med nepopisnim veseljem odpravijo se potep v lesen grad. Kralju se je zdel lepši, kot da bi bil postavljen iz samega zlahtnega kamenja in na glavo je hvalil neskončno pravico, da mu je ohranila morda druga in usmiljenega služabnika. Iz hvaležnosti da je nato poleg svoje palače sezidati lep grad z visokim stolpom ki je bil pokrit z požlačenimi ploščami.

Vladala sta še dolga leta. Bog ju je blagoslovil in ž njima tudi ljudstvo. In ko sta umrla v visoki starosti, jokali so se za njima hvaležni podložniki kakor pridni otroci za skrbnimi stariši.

slovenščino! " Tako toraj, slovenski kmečki poslanec, ki ne zna slovenski? Več pa za nas slovenske kmete ni treba!!!

Strela je udarila. Dne 15. avgusta je udarila strela v gospodarsko poslopje Martina Korošca v Dragotincih, župnija svetega Jurija na Ščavnici. Pogorelo je nekaj še ne zmlačenega snopja in ubila je strela eno kravo. Posestnik je bil zavarovan.

Nečloveški prodajalec. Od Velikega sv. Florijana se poroča: „Kako surovi, kako brezsrčni so nekateri trgovci z živino, dokaže sledeči dogodek. Na zadnji sejem je prignal neki trgovec od horvaške meje več goveje živine, med katerimi je bila tudi krava, ki je imela njeni rasti primeroma jako veliki vimen. Kupci so jo pregledovali in eden je zapazil, da je imela krava v seske zapičene na prst dolge lesene bodalce, tako da jej je od tega vimen otekel. To nečloveško ravnanje z živino se je takoj javilo občinskemu uradu in nečloveški prodajalec je moral plačati 20 kron kazni.“ — To je zopet veliki znak surovosti in 20 kron kazni je premalo. Bili bi temu surovežu morali dati 25, pa ne kron, temveč nekaj drugega, da bi videl, da bolečine nobenemu bitju niso prijetne.

Nadučitelj Stoklas slavni „častni občan“ v Leskovcu je poslal svoj popravek za naš list duhovniškemu obrambnemu društvu v Ljubljano! Učitelj in pa duhovniško obrambno društvo! Zdaj se vidi kake klerikalne duše žive pod svitlim solncem! Hajd, Stoklas, kaj dela tvoje častno občanstvo? Na beli dan ž njim, ali te ni sram, da smo ti že trikrat povedali, da od prejšnjega klerikalnega odbora še ni polovica odborikov vedela, kaj so podpisali, ko so lepi priznani Leskovci „osrečili“ s tvojim večnim „častnim“ občanstvom? Pa odgovori na to, popravi to, dokaži, da lažemo in spoštovali te bomo kot — poštenjaka.

Kaplan in nuna. (Št. IIj.) Od prejšnjega leta nas „osrečil“ Bog s kaplanom, kateri je na Spodnjem Ptujskem, posebno v Leskovcu (konzumov krstni oče) dobro znan. Rošker je njegovo slavno ime. Naši prejšnji kaplani so živeli mirno in bili so večinoma vsi čas v kaplaniji. Rošker pa ljubi bolj svet. Na vseh hodih rad, in v to svrhu si je izbral za prijatelja nekakega ekspeditorja Karleka Svati, katerega seveda vsi uradi preveč ne muči, tako, da imata s kaplanom dovolj časa hoditi po hribih in dolinah. Ako ni v službi, pomaga v časih „teater“, seveda „sveti“ teater, odganjati skrbi. Kako radodalen je gospod kaplan in kako katoliški, naj tudi zve svet. Pred njim je pobirala pri nas neka nuna milodare za otroke, v kateri naj bi se izgojevali otroci, kojim so bili pomrli. Nuna je bila iz Nižnjega Avstrijskega. Njena je po svojem poslu tudi v gostilno gospoda Karleka. Tukaj navzoči gospod kaplan Rošker jo je opazil. Ko je šel k njej in jo je vprašal za njene dokumente (sema.) Zdaj pa si bi pač vsaki mislil, da je gospod kaplan, ko je papire spregledal, segel v žep, in da je tako dober namen gotovo podaril kako večjo stvar. Oho! tako pa ni bilo! Gospod kaplan je predbal nuni beračen je. Pobožna nuna je pohlevno

odgovorila kaplanu, da ne berači, temveč, da je poslana po zbirci za dober namen. „Gospod“ kaplan pa je to nuno tako ozmerjal, da se mu je jokala. Pri vseh „pobožnih“ prijateljicah kaplana je ta večer nuna prosila zastoj prenočišča. Konečno jo je sprejel gospod nadučitelj Sadu. Tukaj je rekla nuna, da pač ni čudež, ako katoliška vera peša in gre nazaj, ker kaplani tako postopajo. In zakaj je gospod kaplan ravnal z nuno tako? ker je bila nuna — Nemka! Taka je toraj ljubezen do bližnjega, tako ravnajo služabniki našega Zveličarja, kateri je rekel: „Kar bodete najubožnejšemu mojih bratov storili, to ste meni storili.“

Katoličan.

Od slovensko-nemške meje: Kakor od drugod, tako bodete tudi dragi bralci od nas enkrat nekaj zvedeli. Mnogo temnih in meglenih let je preteklo, dokler se je tudi med nami razjasnilo, tako, da zdaj daleč na okrog vidimo, tudi kaj se godi v deželni in državnem zboru. Tema klerikalstva je tudi minula a pregnal si jo nam ti prelubi „Štajerc“, ti si nam vremena razjasnil. Pri nas si skoraj v vsaki hiši, vsaj v poštenih, in se prav pridno prebiraš. Saj smo že prej slovenske časnike brali in še jih je sedaj dovolj, ali tak, kakor si ti „Štajerc“ ni noben. Ti si za nas kmete stvarjen. Posebno te vemo čislati mi, kateri smo tukaj ob nemško-slovenski meji, kateri takorekoč stojimo z eno nogo na Slovenskem z eno pa na Nemškem. Zato pa je čudno, da se pri nas odganja Nemščina iz šole, ko pa njo vendar vsak dan potrebujemo. Šole moremo zidati mi kmetje in pa za nje plačevati, a nemški jezik, katerega toliko potrebujemo se najbolj od naših duhovnikov iz naših šol odvrta. Kje pa mi naj vzamemo denar, da bi dali naše otroke v mestne nemške šole. Ljubi „Štajerc“ prosimo te pomagaj nam tudi v tem in razloži drugim zaslepljencem kako važen je pouk nemškega jezika za nas kmete posebno ob slovensko-nemški meji. Več kmetov.

(Opomba uredništva. Ker je prišel Vaš dopis ljubi kmetje za danes malo prepozno, in je list že bil skoraj končan, bomo vstregli vaši želji prihodnjič po naši moči z daljšim člankom v tej važni zadevi.)

Poročilo ptujskega sejma. Na Ptujski sejem dne 20. tega meseca se je prignalo 45 konj, 633 glav goveje živine in 252 svinj. Prihodnji svinjski sejem bo dne 27. avgusta in prvi mesečni živinski in svinjski sejem dne 3. septembra tega leta.

Požiga podolžena. V Šikolah je konca zadnjega meseca nastal na neznan način ogenj, in zgorela sta dva hleva in ena hiša. Lucija Premzel se je bila podolžila, da je ona zanetila in radi tega so njo v preteklem tednu pripeljali k ptujski sodniji, katera pa jo je zopet izpustila.

Obesila se je. Od sv. Jurija na Ščavnici se nam poroča, da se je 12. tega meseca posestnika Vaupotiča žena obesila. Živela je s svojim možem v razprtiji, ker je baje ta zadnje leta s svojim neizmernim pitjem prej nezadolženo posestvo spravil na kant. Ko je imenovanega dne nesrečnica razdelila svojcem zajutrek nalila še je sebi čašo (šalico) kofeta. A ni ga izpila, temveč je odišla iz hiše in med

tem, ko so drugi zajutrkovali, se je v kolarnici na tramu obesila. Ker je ni bilo v hišo nazaj, so jo domačini pogrešali in so jo šli iskat. Hitro so jo rešili vrvi (štrika), a bilo je že prepozno. Vauptič je bila že mrtva. Čudno je to, da je ta nesrečnica že trikrat hotela prostovolno svoje življenje končati, in da so jo domači trikrat od tega odvrgli. Nesrečnica je bila pridna gospodinja in izvrstna mati, katera je svoje otroke najboljše odgojila, tako da je eden od njih celo častni cesarski činovnik.

Slavni urednik „Našega Doma“ in „Gospodarja“ je plačal dne 11. tega meseca tisoč kron kazni! Kaplan Korošec je bil namreč obdolžen ptujske nemške mestjane, da so oni zažgali neko poslopje blizu mesta Ptuj. Na to trditev ga je obsodilo mariborsko porotno sodišče na šest tednov zapora. A glej ga no gospoda kaplana urednika — on ni bil zaprt! Prosil je presvitlega cesarja, in ta mu je spremenil zapor v denarno kazen. No, tisoč kron je lep denar, a plačal pa jih gospod kaplan ni, ker mu toliko vendarle ne nese „Fihposovo“ uredništvo, temveč plačali so za njega drugi! „Saj vemo kakor je!“ „Gospodar“ in pa „Naš Dom“ sta radi tega plačila tako žalostna, da bodeta od same žalosti najbrž, — ta svet za vselej zapustila! Bog daj, da le bi, potem se ne bi svetu gotovo nigdar več take in enake laži kot verske resnice razlagale, laži, za katere more duhovništvo po milosti presvitlega cesarja plačati naenkrat tisoč kron. kazni.

V Dravi se je vtopil. Dne 7. t. m. so kosili okoli poldneva na travniku Franc Petelinška v Karčovini pri Ptuj posestnik Franc Petelinšek njegov brat, Jernej Petelinšek in pa Lovrenc Zupanic. Ko so bili z delom gotovi, so se šli v Dravo kopat. Jerneja Petelinška je prejel krč, valovi so ga odvedli v globočino in on je utonil. Penesrečenec je bil 41 let star in vdovec.

Popravek. 1. Ni res, da sem leta 1900 v „Slovincu“ razpisal orgljarsko službo in terjal „mož (novi organist) mora znati ali otročiče v branji in pisanji poučevati ali pa kako rokodelstvo.“ Res pa je, da sem tisto službo dve leti popred (1. septembra 1898) v „Slovenskem Gospodarju“ razpisal in sicer samo s temi besedami: Orgljarska služba v Črešnjah nad Vojnikom je razpisana do 15. oktobra. 2. Ni res, da sem se jez, dočim je vsem drugim u dom krajnega šolskega sveta po volji bilo“, da bi prevzela gospa učitelja Adamiča kot izkušena učiteljica ženskih ročnih del poduk v ženskih ročnih delih — na vso moč proti postavil s tem izgovorom, da „njegova žena „ni izprašana iz slovenskega jezika, temveč le iz nemškega jezika“ in ni res, da so vsled tega udje krajnega šolskega sveta „iz boječnosti (pred menoj) prošnjo odbili;“ res je pa, da sem bil tudi jez za poduk, in res je, da so udje krajnega šolskega sveta le zavoljo tega prošnjo odbili, ker je g. učitelj Adamič pred šolsko sejo obljubil, da se bo njegova žena pripravljala za skušnjo iz slovenščine, pri šolski seji je pa povedal, da se ne bo, ker je njemu taka skušnja predraga, njegovi ženi pa pretežka. 3. Ni res, kar

pravi g. Adamič od sebe: Na mnogo prigovarjanje prošnje drugih udov kraj. šol. sveta ter na celi pri klic vsega obrekovanja župnika Ogrizeka kot kriv pri obravnavi dne 21. maja 1901 v Konjicah se mu vse odpustil; res pa je prvič, da ni bil nobeden ud krajnega š. sveta v sodnijski sobi pri obravnavi in drugič je res, da sem brez preklica kakega obrekovanja svojo pritožbo na deželni šolski svet nazaj vzela. Ker je učitelj večkrat obljubil, da bo zanaprej dajal. 4. Ni res, da bi se bil pri obravi 30. aprila le ed priimek, hudič, satan izgovoril. 5. Ni res, da sem novega pristavil, da je Adamič celi bik in človek vsega forma; res pa je, kakor so to vse štiri pri potrdile, da so mu drugi ljudje taka imena dajali. 6. Ni res, da bi bil jez oblastno rekel: jez kot duhovnik in župnik zahtevam, učitelj mora svojo pritožbo nazaj vzeti; res pa je, da sem učitelju pri 4 pričami ponudil: vzemite vi svojo pritožbo nazaj, potem vas tudi jaz ne bom na deželni šolski svet pošiljal. Črešnice v Konjiškem okraji 30. julija 1901. Franc Ogrizek, župnik.

(Opomba uredništva: Ker nam je poslal dopis, karrega se tiče ta popravek gospod Janez Adamič, učitelj in šolovodja v Črešnjah, in je prevzel za njegovo s svojim podpisom odgovornost, odgovoril bode gospodu župniku na ta popravek gospod šolovodja Adamič v prihodnji številki sam!) —

Leskovska nova šola. Ni res, da sem jaz agitiral za novo šolsko poslopje in da sem nastopil pred prejšnjim občinski odbor in ga pregovoril, da je ta prosila novo šolo; res je pa, da je sl. okrajni šolski svet dopisom z dne 9. X. 1899. št. 1198 naročil krejnjemu šolskemu svetu, da stavi gledé potrebne rezširje šole primerne predloge. 2. Ni res, da je prosila za častihlepno za novo šolo, res je pa, da je dne 12. II. 1900 izrekla krajno šolska komisija, ako se krajni šolski svet ne odloči za novo šolo, je gosposka morana razpoldljivo poslopje zapreti.

Ni res, da nimam srca za haloške stradalce, trpine, res je pa, da sem kot blagajnik „kmetijskega društva“ v smrtni nevarnosti opravljal to službo brezplačno, da sem pri zborovanjih in raznih prireditvah pučaval o kmetijskih predmetih, da sem kmetom napravi novih vinogradov svetoval po možnosti boljše, da sem napravil več prošenj zastonj ko za novo šolo in da sem, delil kmetom drevesne kakor tudi cepiče zastonj. 4. Ni res, da sem se jaz na Leskovce vsilil, res je pa, da je bila nadučiteljska služba razpisana, in da se je med 14 prosilci meni služba dodelila. 5.) Ni res, da so se pustili možje k taki sklepi (k novi šoli) od mene prisiliti, res je pa, da je krejni šolski svet storil tak sklep dne 27. II. 1901 v pričo krejne šolske komisije. 6.) Ni res, da sem jaz prišel, s culico v roki in da sem sedaj obogaten, res je pa, da sem o prihodu na Leskovec pripeljal 2 velika voza pohištva, in da je sedaj moja bogatija enaka bogatiji tukajšnjih vinogradnih posestnikov Leskovec, 2. avgusta 1902. Vinko Stoklas, nadučitelj. (Opomba uredništva: Leskovčani, odgovorite na

popravek sami! Ker drugače „Naš Dom“ zopet trdi o „Štajercu“ da si je vse izmislil!)

Iz Laškega. 1. Ni res, da dobim 60 gl. jas zase mesečne plače, res je, da dobim 60 gl. na mesec, a moram iz tej svoto tudi vso kurjavo za glavno trgovino in podružnico presrbeti, kakor tudi razun hrane vso postrežbo, pomočnikom in učencam. 2. Ni res, da bi bila blaga po drugih trgovinah ceneje, res pa je, da prodajamo mi v Kmetijskem društvu blago večinoma za nižje, oziroma tisto ceno, ter se tudi druge trgovine merajo po tem ravnanju, in ozirati. 3. Ni res, da bi prodajali tako blaga, ki ga drugi trgovci ne marajo res pa je, da nam tovarne postrežeja vedno rade in dobrim blagam, sicer tovarne opustima. 4. Ni res, da bi kmetje našega vina ne marali, res pa je, točimo pristno domačo vino kupleno od udov in sploh skobuladranega vina nimamo. De je gostilna v Narodnem domu na prodaji vina ena prve vrste v Laškem trgu, to se g. dopisnik pri užitninskih uradu lahko prepriča. Laško dne 19. julija 1902. Ferd. Rozman.“

(Opomba uredništva: Kaj ne, lepa pisava in slovenščina? Postava zahteva, da se mora vsaki popravek, kateri se pošlje, naj si bode resničen ali neresničen, ponatisniti. Mi smo ponatisnili prva dva popravka samo radi tega, da bodejo vsi bralci „Štajerca“ videli, kaj se bode od dotičnikov na to odgovorilo, kar se pa tretjega popravka tiče, pa rečemo to le: Prihodnjič bomo pisali: Danes je šlo solnce gor in je bilo svetlo. Klerikalec pa bode poslal popravek glaseč se: Ni res, da je šlo danes solnce gor, ni res, da je bilo danes svetlo, res je pa, da solnce danes ni šlo gor, in res je, da je bilo tako temno kakor — klerikalna duša!)

Zunanje novice.

Znati se mora. Občina Wayne County v Severni Ameriki je veliko trpela vsled suše. In tamošnji duhovnik je takole na prižnici razlagal vzroke te suše: „S sušo kaznuje vas Bog radi trojnega vzroka, ki tiči v tem, ker nimate ljubezni 1.) do mene, 2.) do sebe samih, 3.) do Boga. — Ako bi ljubili mene, bi mi že zdavnaj plačali, kar ste mi dolžni na pogrebi, na beringi itd. — A vi se tudi med seboj ne ljubite, kajti že več mesecev ni bilo nobene poroke. Bog pa gotovo Vas ne ljubi, ker bi Vas sicer več k sebi jemal in jaz bi imel več pogrebcev in konduktov.“ — In dobro, verno ljudstvo je strmelo! ... Mora že biti res, ker gospod tako pravijo! In ker je proti večeru začelo deževati, je gospodu trumoma nosilo verno in dobro ljudstvo zaostale dolgove za kondukte, takoj se je zglasilo več parov za zakonski jarem in tudi s pogrebi se bo že nekako napravil red. — Gospodje so si pač po vsem svetu enaki!

Pridržani naseljenci. Naselniški uradniki na Ellis Islandu v newyorški luki so nedavno pridržali vse polno naseljencev, da bode posebni odbor določil, v Ameriki, ali smejo iz ladije na suho v Ameriki, ali pa naj se vrnejo nazaj v staro domovino. 375

naseljencev bilo je pridržanih. Vsi pridržani došleci so zdravi in krepki delavci, kateri bi v Ameriki dobili delo, pa morajo nazaj, ker nimajo dovolj denarja. Toraj kdor se hoče izseliti v Ameriko, mora imeti ne le za vožnjo dosti denarja, temveč mora tudi imeti dovolj denarja, da lahko dokaže, da bodejo imeli on in njegova žena ali pa še celo otroci, s čim bodejo tam s prvega časa živeli.

Psica in srnica. Časnik „Waldmann“ pripoveduje: Graščak Br. v S. je našel na svoji njivi mlado srno, katere so se lotile vrane ter njo že tudi ranile. Graščak je razgnal vrane ter vzel srnčje domov. Ker je imela graščakova lovska psica mlade psičke, je položil srnčje k njej, ki se ga je smilila ter ga dojila. Ko je gozdna živalica v malo dnevih že nekoliko okrevala in okrepila, jo je spustil graščak na svobodo. Psica pa, kateri so potem odvezli mladiče, je zbežala v gozd in dolgo je ni bilo. Po treh dneh se je še le vrnila — z mladim srnčetom ter se je vlegla v svoj navadni brlog. Graščak Br. si je zdaj pustil srnčje doma, ki ga zdaj s svojo pasjo oskrbnico spremlja, kamor se le obrne.

Obesili so dne 11. avgusta na Dunaju zločinca Janca Woborila, kateri je v januarju tega leta umoril in oropal posestnika tako zvane stare „štacune“ po imenu Izraela Keslerja. Od dunajskega porotnega sodišča je bil zato obsojen k smrti na vislicah. Dne 10. t. m. so se zbrali sodnijski gospodje in pa državni pravnik (štatsanwalt) v sodnijski celici število 8 dunajske kaznilnice. Dva stražnika in pa dva vojaka sta pripeljala pred ta sodnijski zbor obsojenega Woborila, da se mu tukaj naznani, ali ga je presvitli naš cesar pomilostil ali ne. Obsojenec je stopil čisto po vojaški pred to komisijo in president sodnije Feigl, mu je naznanil, da bode drugo jutro ob sedmi uri obešen, ker je cesar sodbo porotne sodnije potrdil. Woboril je poslušal to za njega tako strašno vest, ne da bi trenil z očesom. Ko ga je prezident vprašal, ako je cesarsko obsodbo razumel, je rekel glasno in mirno samo besedico: „Ja!“ Ne da bi se mu kolikaj tresla roka je prijel potem za pero in je sodbo podpisal. Podpisal je svoje ime popolnoma mirno in je molče dal pero prezidentu nazaj. Na to so ga odpeljali v sobico, ki je nalašč za take, ki se imajo drugi dan obesiti, napravljena. Kmalu potem je šel k njemu njegov zagovornik. Obsojenec ga je prosil, naj bi telegrafirali po njegovo mater, ker bi še rad ž njo pred svojo smrtjo govoril. Ta prošnja se mu je morala odbiti, ker je mati predaleč — na Češkem — doma in bi bila itak prišla prepozno. Ves čas je bil Woboril miren, in stražniki so rekli, da še niso videli nigdar tako mirnega obsojenca. Zvečer je prišel k njemu duhovnik in Woboril se je skesano spovedal in je izrekel duhovniku, da mu je njegov zločin grozno žal. Potem se je vlegel na posteljo. Več časa je kadil. Potem je zaprl oči in je ležal tako z zaprtimi očmi, a ne da bi bil spal. Dvakrat ponoči je prišel duhovnik k njemu in ga je tolažil. Ob pol 6. uri zjutraj so spremljali obsojenca v kapelico, kjer se je služila meša. Po meši je sprejel sveto obhajilo